

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Y. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019 č.j. PPR-31751-1/ČJ-2019-990115

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 23. 10. 2019 č.j. PPR-31751-1/ČJ-2019-990115 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Michala Poupěte.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 23. 10. 2019, č. j. PPR-31751-1/ČJ-2019-990115 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný žalobce informoval o tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nevyhověl jeho žádosti ze dne 19. 9. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a údajů ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „SIS II“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podání žalobce ze dne 19. 9. 2019 týkající se žádosti o výmaz záznamu žalobce v ENO a v SIS II posoudil jako žádost o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“) ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“) a čl. 41 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „nařízení č. 1987/2006“) a čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „rozhodnutí Rady 2007/533/SV“).
3. Pokud jde o vedení údajů žalobce v SIS II, žalovaný v napadeném rozhodnutí poznamenal, že pod Z000000055969800001 je v SIS II veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 vztahující se k osobě žalobce. Pořízený záznam pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru byl vložen příslušnými orgány České republiky. Schengenský informační systém II zpracovává k osobě žalobce kategorii osobních údajů: „základní identifikační údaje“.
4. Žalovaný dále poukázal na to, že zpracovává osobní údaje žalobce v souvislosti s pravomocným odsouzením žalobce rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne X 1997 sp. zn. X, kterým byl odsouzen za spáchání zvláště závažného úmyslného trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Tímto rozsudkem byl žalobci mimo jiné uložen i trest vyhoštění na dobu neurčitou. S poukazem na ustanovení § 158 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ustanovení § 154 odst. 3 písm. a) a odst. 6 tohoto zákona žalovaný podotkl, že žalobce byl zaevidován do ENO ode dne 2. 4. 1998 na dobu neurčitou, přičemž osobní údaje žalobce byly rovněž vloženy do Schengenského informačního systému, a podle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy se tak opatření k zamezení vstupu rozšířilo na celý schengenský prostor. Doplnil, že v souladu s nařízením č. 1987/2006 byly osobní údaje žalobce převedeny do SIS II. Uzavřel, že žádosti o výmaz osobních údajů nelze vyhovět.
5. Závěrem žalovaný poukázal na ustanovení § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a doporučil žalobci obrátit se na Okresní soud v Trutnově, který mu uložil trest vyhoštění, aby tento trest prominul, anebo aby se obrátil na Kancelář Prezidenta republiky se žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě předeslal, že byl rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne X 1997, sp. zn. X (dále též „rozsudek v trestní věci“) odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a k trestu vyhoštění. Následně byl zaevidován do ENO podle § 154 odst. 6

zákona o pobytu cizinců a podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl označen za nežádoucí osobu, přičemž je o něm veden záznam v systému SIS II za účelem odeprání vstupu nebo zákazu pobytu na území státu schengenského prostoru. Dále uvedl, že požádal žalovaného podáním ze dne 19. 9. 2019 o likvidaci osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II, a to z důvodu, že již nepředstavuje jakékoli bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Následně obdržel napadené rozhodnutí, kterým nebylo jeho žádosti vyhověno.

7. Se závěry uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nesouhlasí. Namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů. Současně namítl zkrácení na svých právech, především pak na svobodě pohybu.
8. Přestože byl rozsudkem v trestní věci odsouzen před více než 20 lety a pro Českou republiku již nepředstavuje bezpečnostní riziko, žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s názorem žalobce, že již nesplňuje definici nežádoucí osoby dle ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců a současně ani nezvážil, zda stále přetrvává základní účel vedení záznamu ve smyslu čl. 1 odst. 2. nařízení č. 1987/2006. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl žádné komplexní individuální posouzení a zamítnutí žádosti odůvodnil zcela formalistickými a nepřezkoumatelnými důvody.
9. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018 č. j. 14 A 59/2017-52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS a uvedl, že zmiňovaný účel vzhledem k jím uváděným skutečnostem nadále nepřetrvává.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pečlivě zvážil, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006, přičemž dospěl k závěru, že vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného protiprávního jednání, a to i s daným časovým odstupem od doby jeho spáchání, shledal, že nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o žalobci v ENO a v SIS II a nadále se ve vztahu k žalobci jedná o nežádoucí osobu, tedy o osobu, která představuje hrozbu pro Českou republiku a země zapojené do SIS II.
11. Dále podotkl, že zákon o pobytu cizinců z povahy věci neumožňuje žalovanému svévolné zařazení ani vyřazení cizince do/z ENO. Pokud by tak žalovaný učinil, došlo by k maření výkonu pravomocného soudního rozhodnutí a současně by žalovaný bez zákonného zmocnění zasáhl do moci soudní.
12. Závěrem žalovaný odkázal na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Tpjn 304/2010 ze dne 24. 2. 2011 s tím, že trest vyhoštění na dobu neurčitou nemůže být vykonán uplynutím doby. K jeho zániku může dojít pouze na základě milosti či amnestie udělené prezidentem republiky ve formě agraciace nebo rehabilitace. V souvislosti s výše uvedeným doporučil, aby se žalobce obrátil na Okresní soud v Trutnově, který mu trest uložil, aby jej prominul, případně aby se obrátil na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky.

V. Replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. V replice žalobce odkázal na argumentaci obsaženou v žalobě a pouze dodal, že odkaz žalovaného na možnost obrátit se na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky považuje z jím specifikovaných důvodů za nepřiléhavý. Doplnil rovněž, že jeho žádost o zahlazení odsouzení byla usnesením Okresního soudu v Děčíně ze dne X 2019, č. j. X, resp. usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne X 2019, č. j. X odmítnuta.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

15. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).
16. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
17. Podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území.
18. Podle § 155 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem.
19. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
20. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006, je účelem SIS II zajistit v souladu s tímto nařízením na územích členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňovat ustanovení Hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.
21. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006, členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
22. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými

správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

23. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006, se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.
24. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, se záznamy vložené do SIS II podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy. Podle čl. 29 odst. 2 citovaného nařízení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.
25. Podle čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006, má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.
26. Podle čl. 43 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, má každý právo podat žalobu u soudu nebo orgánu příslušného podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu, zejména ve věci přístupu, opravy, výmazu či poskytnutí informace nebo odškodnění v souvislosti se záznamem, který se ho týká. Podle odstavce 2 citovaného článku se členské státy navzájem zavazují vymáhat konečná rozhodnutí vydaná soudy nebo orgány uvedenými v čl. 43 odst. 1.
27. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.
28. Podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o Policii ČR ve znění účinném do 23. 4. 2019, policejní prezidium na písemnou žádost osoby provede neprodleně po jejím doručení bezplatně opravu, likvidaci, blokování nebo doplnění nepravdivých anebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele nebo žadateli poskytne vysvětlení. Pokud by opravou, likvidací, blokováním nebo doplněním osobních údajů bylo ohroženo plnění úkolu podle § 85, může policie místo těchto operací připojit k souboru opravné prohlášení
29. Podle § 84 odst. 1 zákona o Policii ČR, policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému. Podle § 84 odst. 2 citovaného zákona policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.
30. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.
31. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

32. Soud předesílá, že žalobce si zvolil správný prostředek ochrany, pokud brojil proti označenému sdělení žalovaného prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 15/2013-33, shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31 a ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50), neboť dle ustálené judikatury je třeba sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou u správního soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
33. Se zřetelem ke shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu je třeba připomenout, že sdělení příslušného útvaru Policie ČR ve věci žádosti o výmaz údajů z ENO a SIS II, které je z materiálního hlediska rozhodnutím, musí splňovat základní podmínky, které jsou na správní rozhodnutí kladeny právními předpisy a soudní judikaturou, včetně požadavku na přezkoumatelné odůvodnění.
34. Soud tedy nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti žalobní argumentace primárně poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek. V tomto ohledu soud shledal, že v napadeném rozhodnutí absentuje dostatečné a přezkoumatelné odůvodnění žalovaného.
35. Požadavky kladenými právní úpravou na postup žalovaného při posuzování žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II se Městský soud v Praze zabýval v rozsudku ze dne 17. 7. 2018 č. j. 14 A 59/2017-52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS (dále též „rozsudek č.j. 14 A 59/2017-52“), na jehož závěry ostatně žalobce odkazoval. V uvedeném rozsudku se soud zabýval skutkově obdobnou věcí, kdy byl žadateli uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou dle § 57 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon.
36. Ve vztahu k vedení evidence v SIS Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 14 A 59/2017-52 s poukazem na čl. 11 preambule a čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 především dovodil, že *„při přezkoumání nutnosti zachovat uvedený záznam v SIS II musí dotčený orgán vážit, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti (viz čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006). Jestliže pak citované nařízení výslovně počítá s tím, že v průběhu doby bude důvodnost vedení záznamu v SIS II oslabovat, je povinností rozhodujícího orgánu (ať k žádosti žadatele či dokonce ex offio každé tři roky) tuto důvodnost pečlivě hodnotit. A to jednak s přihlédnutím ke specifikům dané věci a pak také (a to je pro nyní posuzovanou věc stěžejní) k aktuálnímu stupni nebezpečí spočívajícího v možné přítomnosti posuzované osoby v některém ze států zahrnutých v systému SIS II.“* Doplnil, že *„nařízení č. 1987/2006 již pro vložení záznamu do SIS II stanoví, že toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů (viz čl. 21 a čl. 24 odst. 1). Uvedené ostatně také vyplývá z věty druhé § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle tohoto ustanovení lze chápat přeřazení osoby z evidence nežádoucích osob do SIS II za výsledek určité vyšší, kvalifikovanější úvahy policie, která je v tomto směru odstupňovaná, a ke které vedle možnosti ohrožení uvedených zájmů (veřejný pořádek a bezpečnost) přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“, že zde možnost jejich ohrožení skutečně je, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou (srov. shodně KUČERA, V. Schengenský informační systém a přezkum ve správním soudnictví. Právní rozhledy. 2011, č. 2, s. 52-58). Pokud jsou dány tyto*

„zostřené“ důvody již při vložení záznamu, tak nutnost jejich zvažování ještě více vyvstane při hodnocení opodstatnění dalšího vedení záznamu, protože, jak již bylo uvedeno, citované nařízení počítá s tím, že v průběhu doby budou důvody pro vedení záznamu oslabovat“.

37. Se zřetelem k uvedenému Městský soud v Praze zdůraznil, že „je povinností rozhodujícího orgánu (žalovaného) při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006. A při vyřízení žádosti žadatele musí rozhodující orgán tyto důvody ve svém rozhodnutí náležitě specifikovat, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen. Nepostačí přitom, pokud i po více jak patnácti letech rozhodující orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), neboť tento trest sám o sobě (i s ohledem na právní úpravu platnou v době jeho ukládání – viz též dále) nemusí automaticky odůvodňovat uchovávání záznamu. Nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v ENO musí být automaticky zařazena do systému SIS II, a proto je povinností žalovaného konkrétně (na základě aktuálně zjištěných skutečností) uvést, proč je nezbytné, aby byl údaj o žalobci nadále veden v systému SIS II“. Přitom soud poznamenal, že pokud tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí ve vztahu k vedení záznamu o žalobci v systému SIS II nepřezkoumatelné.
38. Obdobně Městský soud v Praze ve vztahu k ENO zdůraznil, že je povinností žalovaného přihlédnout k definici nežádoucí osoby obsažené v ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na to, že ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně stanoví okruh případů, kdy bude určitá osoba označena za nežádoucí (tj. pokud se na ní bude vztahovat pravomocné rozhodnutí o trestu vyhoštění z území nebo o správním vyhoštění), a i přesto, že ustanovení § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tímto hodnocením *a priori* nepočítá. Soud dále zdůraznil, že „aby byl žalobce nadále veden v ENO, musí být skutečně považován za osobu nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“. (shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2020, č. j. 10 A 170/2019-52).
39. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 14 A 59/2017-52 také vyložil, že: „v případech, kdy byl trest vyhoštění uložen automaticky na dobu neurčitou, (...) nelze *a priori* tvrdit, že jsou vždy splněny základní podmínky pro označení osoby za nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na výraznou prodlevu od uložení daného trestu již přítomnost této osoby na území České republiky nemusí představovat jakékoli riziko pro bezpečnost či veřejný pořádek. Je proto povinností dotčeného policejního orgánu i v těchto případech (podobně jako v případě záznamu vedeného v SIS II) zkoumat, zdali nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o dotčené osobě v ENO, tj. zda se nadále jedná o nežádoucí osobu, tedy osobu, která představuje hrozbu pro Českou republiku ve smyslu uvedeného ustanovení. Dle soudu není vyloučeno, že i v těchto případech by mohl policejní orgán shledat, že dříve uložený trest vyhoštění bez konkrétní výměry (tj. na neurčito) zakládá důvod, proč musí být daná osoba nadále vedena v ENO. Tyto důvody by však musely dosahovat intenzity, pro které by i v současné době byl dotčené osobě uložen trest vyhoštění na neurčito. A navíc by tento důvod musel nadále přetrvávat, neboť je nábíledni, že s postupující dobou budou důvody pro zachování záznamu o dané osobě v ENO oslabovat. S ohledem na výše vyřčené a na míru

zásahu do práv dotčené osoby je pak i v případě vedení záznamu v ENO nezbytné, aby tyto důvody pro další vedení záznamu policejní orgán konkrétně označil v rozhodnutí, jímž osobě žadatele sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z ENO vymazán. Zároveň je nezbytné po rozhodujícím orgánu požadovat, aby se případně vypořádal s tvrzenými důvody, pro které žadatel požaduje vymazání záznamu o jeho osobě. V tomto smyslu ani pro vedení záznamu v ENO nepostačí, pokud policejní orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), obzvláště za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry. V opačném případě totiž nezhodnotí, zdali lze danou osobu stále považovat za nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydané sdělení (rozhodnutí) nedostojí požadavkům, které jsou na rozhodnutí správního orgánu kladeny zákonem a soudní judikaturou“.

40. Soud se se závěry vyslovenými v rozsudku desátého a čtrnáctého senátu zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich pro jejich nespornou relevanci rovněž vychází.
41. Ze shora předestřené právního a navazujícího judikturního rámce jednoznačně vyplývá, že žalovaný je při posuzování žádosti o výmaz údajů ze SIS II a údajů z ENO povinen zvážit, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, resp. zda se v případě žadatele nadále jedná o nežádoucí osobu, tedy o osobu, která představuje hrozbu pro Českou republiku ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to nezávisle na ustanovení § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je rovněž povinen případné důvody pro nevyhovění žádosti žadatele v odůvodnění svého rozhodnutí řádně popsat a vypořádat se s tvrzenými důvody, pro které žadatel požaduje jejich výmaz z příslušných evidencí. V souladu s výše uvedeným pro vedení záznamu v ENO nepostačí, založí-li žalovaný své negativní rozhodnutí toliko na existenci dříve uloženého trestu vyhoštění (na dobu neurčitou), ačkoliv v době ukládání trestu bylo možné uložit trest vyhoštění jen a pouze na dobu neurčitou.
42. Ačkoli žalobce v nyní projednávané věci namítal konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že potřeba vedení záznamů o jeho údajích v ENO a v SIS II pominula, žalovaný se s těmito důvody v napadeném rozhodnutí nevypořádal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejenže svůj závěr o tom, že žádosti žalobce o výmaz osobních údajů nelze vyhovět, neopřel o konkrétní důvody osvědčující potřebnost dalšího vedení záznamu o údajích žalobce, ale dokonce se ani nikterak nevypořádal se zcela konkrétními námitkami, jimiž žalobce v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku č.j. 14 A 59/2017-52 svůj požadavek na výmaz údajů z ENO a z SIS II odůvodnil. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí fakticky omezil toliko na vyčerpávající výčet relevantní právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a nařízení č. 1987/2006 a na identifikaci údajů, které jsou o žalobci v obou evidencích vedeny s tím, že údaje o žalobci jsou zaznamenány z důvodu uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou rozsudkem v trestní věci, přičemž žalobci doporučil, aby se obrátil na tento okresní soud s žádostí o prominutí trestu, popř. na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky.
43. Hodlal-li žalovaný svůj závěr o nemožnosti vyhovění žádosti žalobce opřít o dříve uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou, bylo jeho úkolem popsat přezkoumatelným způsobem okolnosti odůvodňující závěr, že i v současné době by byl žalobci uložen trest vyhoštění

na neurčito. Přitom je třeba vzít v potaz, že trest vyhoštění na dobu neurčitou může být dle Ústavního soudu pojmově uložen jen v nejzávažnějších případech, kde nelze rozumně očekávat, že by odsouzený i po několika letech přestal být pro Českou republiku bezpečnostní hrozbou (srov. náleze ze dne 11. 6. 2014. sp. zn. I. ÚS 4503/12). Jestliže žalovaný své rozhodnutí založil toliko na zcela formálním poukazu na dříve uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou, a to za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry, nemohlo jeho rozhodnutí v soudním přezkumu ze shora popsaných důvodů obstát (shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2020, č. j. 10 A 170/2019-52).

44. Lze shrnout, že žalovaný rezignoval na řádné a přezkoumatelné odůvodnění svého rozhodnutí, pokud jeho jediným argumentem, jímž zdůvodnil nevyhovění žádosti žalobce, byl odkaz na trest vyhoštění uložený žalobci na dobu neurčitou. S ohledem na výše uvedené takovéto konstatování k nevyhovění žádosti žalobce nepostačuje.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Z výše popsaných důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej prvním výrokem rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, jenž byl ve věci úspěšný, náleží náhrada nákladů řízení, která spočívá jednak v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v odměně advokáta za dva úkony právní služby stanovené podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarify) ve výši 3.100,- Kč za každý z těchto úkonů (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) Soud žalobci nepřiznal odměnu za podání repliky, neboť jejím obsahem nejsou zásadní nová tvrzení, jimiž by žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobci rovněž náleží náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300,- Kč za každý úkon právní služby. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. března 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.